

17 septembrie – 23 septembrie

Cum să așteptăm?

Textul de memorat: „În sângeală, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruieți în rugăciune. Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitivi de oaspeți.” (Romani 12:11-13)

În anii dinaintea cutremurului din 1906 din San Francisco, bisericile adventiste de ziua a șaptea din San Francisco și din Oakland, California, erau în efervescentă. Membrii le făceau vizite celor bolnavi și lipsiți. Le căutau adăpost orfanilor și locuri de muncă șomerilor. Aveau grijă de bolnavi și vorbeau din Biblie din casă în casă. Distribuiau cărți creștine și organizau cursuri de stil de viață sănătos. De asemenea, aveau o școală, la subsolul unei case de adunare din Strada Laguna. Se ocupau de un cămin al muncitorilor, care era, totodată, un centru al misiunii medicale. Dețineau un magazin de produse sănătoase și un restaurant vegetarian. Demaraseră o activitate în portul local printr-un vas misionar, iar pastorii susțineau, din când în când, prezentări religioase în sălile publice din oraș.

Ellen G. White a numit aceste două biserici cei doi „stupi” și era încântată de activitatea lor (*Advent Review and Sabbath Herald*, 5 iulie 1900). Iată ce ar trebui să facem și ce am putea face în timp ce așteptăm ca Domnul să revină. Revenirea Sa este certă. Rămâne o singură întrebare: Ce facem noi, în acest timp de așteptare?

De răspunsul pe care-l vom da depinde destinul oamenilor!

Duminică, 18 septembrie – În așteptarea lui Isus

În timp ce ucenicii admirau priveliștea magnifică a templului în razele apusului de soare, Isus a încercat să le îndrepte gândul către realitățile cu care avea să se confrunte biserica creștină în viitorul apropiat și în timpul sfârșitului și le-a oferit o doză de realitate prin niște cuvinte enigmatice: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată” (Matei 24:2). Surprinși de aceste vorbe, ucenicii L-au întrebat: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3). În Matei 24:4-31, Isus le spune la ce evenimente să se aștepte înainte de revenirea Sa.

Când enumeră semnele, Isus îi avertizează că „sfârșitul tot nu va fi atunci” (Matei 24:6) și că „toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor” (Matei 24:8). Răspunsul direct la întrebarea lor apare în versetul 14: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.”

În acest discurs, primele 35 de versete din Matei 24 ne motivează să luăm semnele în serios, dar ne spun și cum să așteptăm „sfârșitul veacului” (Matei 24:3). Nu ni se cere să așteptăm pasiv, așa cum așteptăm, de exemplu, să vină autobuzul în stație. Așteptarea noastră trebuie să fie activă.

1. Citește Matei 24:36-25:46. Ce trebuie să facem în așteptarea venirii Domnului? Cum ne vedem în lumina acestor parabole?

Isus începe aici să le vorbească ucenicilor despre cum să aștepte a doua Sa venire. Adevărații Săi urmași vor fi gata oricând să-L întâmpine, se vor iubi unii pe alții, își vor purta de grijă unii altora și se vor respecta unii pe alții; vor fi mereu în alertă, se vor pregăti din timp și își vor asuma responsabilitatea pentru starea lor spirituală. Vor multiplica resursele primite de la Dumnezeu, vor investi talente și bani în cauza Sa, vor reprezenta corect caracterul Său și vor avea grijă de „acești foarte neînsemnați frați”.

Luni, 19 septembrie – Redeșteptarea și reforma în perioada de așteptare

2. Citește 2 Petru 3. Redă pe scurt învățăturile despre redeșteptare și reformă ale apostolului Petru. Ce clarificări găsim aici pe tema studiului nostru din această săptămână?

Dumnezeu vrea ca „toți... să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Noi nu-i putem aduce pe oameni la pocăință în locul Duhului Sfânt, dar suntem chemați să le dăm vestea mântuirii care, odată acceptată, îi va conduce la pocăință.

Dar și noi, membrii bisericii, avem nevoie de o atitudine de pocăință. După cum știm, pocăința face parte din procesul de redeșteptare și de reformă. Redeșteptarea înseamnă revenire la viață, renaștere și restaurare. Reforma înseamnă transformare, re-formare – a deveni o făptură nouă (2 Corinteni 5:17). „Cea mai mare și mai urgentă dintre toate nevoile noastre este renașterea adevăratei evlavii printre noi. Căutarea acestei redeșteptări ar trebui să fie lucrarea noastră cea dintâi.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, ed. 2012, p. 111

Când ne smerim, când murim față de noi înșine, când ne rugăm în mod neegoist, când studiem Cuvântul lui Dumnezeu și li-l împărtășim altora prin cuvinte și fapte de iubire, ne sporim capacitatea de a fi umpluți cu Duhul Sfânt în puterea „ploii târzii”. Dar se poate întâmpla să studiem Biblia ore în șir și totuși să fim egoiști. Se poate întâmpla să ne rugăm pentru redeșteptare și pentru „ploaia târzie”, dar să le dorim numai pentru noi înșine. Redeșteptarea conduce întotdeauna la preocuparea altruistă pentru alții. Când suntem umpluți cu Duhul Sfânt, ne transformăm în ucenici plini de zel, a căror prioritate o constituie misiunea și slujirea.

Individual, avem nevoie de redeșteptare și de reformă în rugăciunile noastre, în studiul Bibliei și în cererile noastre pentru revărsarea Duhului Sfânt în „ploaia târzie”. Iar ca biserică, avem nevoie de redeșteptare și de reformă în atitudinile și în metodele noastre. Avem nevoie de redeșteptare și de reformă în atitudinea și în acțiunile noastre față de „acești foarte neînsemnați frați”. Aceasta a fost tema studiului nostru din acest trimestru.

Cum ne putem feri de atitudinea de mulțumire de sine în această perioadă de așteptare? Cum putem păstra vii în minte realitatea și iminenta revenirii Domnului?

Marti, 20 septembrie – Misiunea bisericii în așteptarea revenirii Domnului

3. Citește Iacov 2:14-26. Ce anume nu trebuie să pierdem din vedere în așteptarea revenii Domnului?

Când ucenicii admirau frumusețea templului, Isus le-a îndreptat atenția spre starea bisericii și spre misiunea ei într-o lume care piere. Biserica există pentru că există o misiune, și nu invers.

Conform *Statutului de organizare a Conferinței Generale (Working Policy, A05)*, misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este aceea „de a face ucenici din toate popoarele, vestind Evanghelia veșnică [Evanghelia Împărăției (Matei 24:14)] în contextul mesajelor celor trei îngeri din Apocalipsa 14:6-12, conducându-i pe oameni să Îl primească pe Isus ca Mântuitor personal și să se alature bisericii rămășitei, învățându-i să-I slujească Domnului și pregătindu-i pentru apropiata Sa venire”. Predicarea, învățarea și vindecarea sunt metodele menționate pentru îndeplinirea acestei misiuni. La punctul „Vindecare”, *Statutul de organizare* notează: „Noi afirmăm principiile biblice ale bunăstării întregii ființe și, ca urmare, facem o prioritate din păstrarea sănătății și din vindecarea celor bolnavi, iar prin lucrarea noastră de slujire a celor bolnavi și oprimați, colaborăm cu Creatorul în lucrarea Sa milostivă de refacere și de vindecare.”

Studiul din acest trimestru a pornit de la ideea că Isus dorește să restaureze chipul Său în oameni și să facă din urmașii Săi niște instrumente de restaurare completă a omenirii. „Lumea are nevoie astăzi de ceea ce a avut nevoie și acum o mie nouă sute de ani – o descoperire a lui Hristos. Se cere o mare lucrare de reformă, și numai prin harul lui Hristos se poate împlini această lucrare de vindecare – fizică, mintală și spirituală.” - Ellen G. White, *Divina vindecare*, ed. 2010, p. 98

În urma unui seminar despre lucrarea lui Isus ca model de misiune pentru biserica Sa din timpul sfârșitului, un membru al bisericii a declarat următoarele: „În zona noastră, oamenii nu sunt foarte receptivi la idei și metode

noi. Seminarul la care am participat săptămâna aceasta, despre metoda lui Isus de a lucra, nu este chiar o noutate. Știam lucrurile acestea. Doar că le-am uitat.”

„Credința fără fapte este moartă.” În ce situații de viață ai descoperit acest adevăr, al relației strânse dintre credință și fapte? Cum ajută faptele la creșterea credinței?

Miercuri, 21 septembrie – Pregătirea pentru „secerișul final”

După cum s-a arătat în studiul 5, Domnul a folosit termeni din agricultură în învățătura despre Împărăția Sa. Agricultură nu constă dintr-o singură activitate, ci este un proces! Este un ciclu de activități regulate, cu etape distincte și cu sarcini distincte de îndeplinit de oameni diferiți și la momente diferite. Pentru a afla care este locul nostru în procesul de pregătire a terenului, de semănare și de recoltare a roadelor, avem nevoie să fim deschiși față de îndemnul Duhului Sfânt și față de providența lui Dumnezeu.

4. Citește Ioan 4:35-38. Ce metafore sunt folosite aici și ce idei transmit ele?

Noi nu cunoaștem inima oamenilor. Nu știm cum a lucrat Duhul Sfânt în viața lor. Când îi vedem, ne gândim că mai e mult până să fie gata de seceriș, când, de fapt, nu au nevoie decât de cineva care să-i îndemne să-L urmeze pe Isus. În inima și în mintea fiecăruia se dă o luptă, iar Dumnezeu ne cheamă pe noi să-i ajutăm pe oameni să-L aleagă pe El.

5. Citește 1 Corinteni 3:6-8. Ce învățături găsim aici pe tema lucrării cu oamenii?

Pavel prezintă aici, în cuvintele sale, învățătura dată de Isus în pasajul din Ioan 4. Lucrarea cu oamenii se aseamănă cu munca unui agricultor. Nu îndeplinim toți aceleași sarcini, dar fiecare avem un rol esențial în acest proces. Fiecare este folosit de Dumnezeu la diferite activități, dar numai El poate converti sufletele.

Cum ne putem deprinde să fim modești și mulțumiți cu rolul pe care ni l-a încredințat Dumnezeu în procesul de slujire a oamenilor? De ce slujirea este un privilegiu?

Joi, 22 septembrie – Așteptarea a luat sfârșit!

Cu mult timp în urmă, scriitorul englez Charles Dickens a scris cartea cu titlul *Poveste despre două orașe*. Cele două orașe sunt Londra și Paris. Într-un anumit sens, am putea spune că și Biblia este o poveste despre două orașe sau despre două cetăți: Babilonul și Ierusalimul.

Apostolul Ioan descrie Babilonul în Apocalipsa 14:8 și în capitolul 18. Acesta este un locaș al demonilor și o închisoare a spiritelor rele. El a împins popoarele spre adulterul spiritual. Sentința lui a fost pronunțată și s-a făcut anunțul că „a căzut”. Acest oraș este simbolul răului, apostaziei și răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu și, într-o zi, va fi cucerit și distrus.

6. Citește Apocalipsa 21:1-4. Cum este Noul Ierusalim în comparație cu Babilonul?

Celălalt oraș este Cetatea sfântă, Noul Ierusalim, și este descris în Apocalipsa 21 și 22. În el locuiesc cei care L-au ales pe Mire și care au refuzat egoismul și adulterul spiritual al lui Satana și al adeptilor lui. Prin harul lui Dumnezeu, cei răscumpărați au păzit poruncile Sale și au reflectat credința lui Isus (Apocalipsa 14:12). Prin răbdarea lor și prin dispoziția de a accepta să-I slujească lui Isus, au gustat deja, aici pe pământ, puțin din Împărăția cerului. Ei au fost mântuiți prin credința în Isus; numai neprihănirea Lui i-a făcut demni de cer. Grija lor pentru „acești foarte neînsemnați frați” (Matei 25:40) a fost dovada palpabilă a credinței lor mântuitoare.

Prin sângele Mielului (Apocalipsa 5), rolul bisericii de restaurare prin compasiune s-a schimbat într-o sărbătoare a bucuriei (vezi Apocalipsa 5:13,14). În acea fericită și sfântă Cetate, „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:4). Pacea adevărată a fost reinstaurată. Refacerea completă a chipului lui Dumnezeu – la nivel mintal, spiritual și fizic – s-a încheiat. Marea luptă s-a sfârșit și „de la atomul cel mai mic până la lumile cele mai mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și cu bucurie desăvârșită,

declară că Dumnezeu este iubire.” Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 475

Citește Apocalipsa 22:21. Cum redă acest ultim verset din Biblie esența convingerilor noastre?

Vineri, 23 septembrie – Studiu suplimentar

Citește, din cartea *Viața lui Iisus*, de Ellen G. White, capitolele „Pe Muntele Măslinilor”, pp. 596-605, și „Acești foarte neînsemnați frați ai Mei”, ed. 2014, pp. 606-611.

Isus ne-a spus care aveau să fie semnele sfârșitului și ale venirii Sale. Și nu sunt deloc plăcute: războaie și vești de războaie, molime etc. Oamenii care folosesc relele din lume ca scuză pentru a-L respinge pe Dumnezeu au acum nenumărate motive și vor avea tot mai multe, pe măsură ce ne apropiem de final! În schimb, poporul lui Dumnezeu reflectă caracterul Său înaintea lumii și îi ajută pe oameni să-și formeze o imagine corectă despre El. „Dacă ne-am smeri înaintea lui Dumnezeu și am fi buni și amabili, cu o inimă sensibilă și plină de milă, atunci ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum nu este decât una.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 9, ed. 2010, p. 141. Cuvinte pe cât de simple, pe atât de elocvente în ce privește lucrarea cu oamenii! În perioada aceasta, de așteptare a revenirii Sale, Isus Se așteaptă ca membrii bisericii Sale să predice toată Evanghelia și să o transpună în viața lor; să investească din timpul și din resursele lor în lucrarea Sa; să-i iubească pe oameni, să-i respecte și să le poarte de grijă; să primească Duhul Sfânt în plinătatea Sa. Mărturia de acest tip nu va putea fi contrazisă cu niciun argument.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Neemia 13 - Estera 6

1. Ce s-a găsit scris în cartea lui Moise despre amoniți și despre moabiți?
2. Cu cine a vorbit împăratul Ahașveroș despre urmările neascultării împărătesei Vasti?
3. Cum a caracterizat Haman poporul iudeu?
4. Cine la sfătuit pe Haman să facă o spânzurătoare pentru Mardoheu?

Calea către Hristos, capitolul 4

5. În ce condiții mărturisirea păcatelor nu va fi primită de Dumnezeu?